

ת"פ 41356/08 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ירושלים נגד דאוד אבו דיאב

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 41356-08 מדינת ישראל נ' אבו דיאב(עציר)

לפני כבוד השופטת חנה מרום לומפ

המאשימה
מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ירושלים
באמצעות עו"ד אביעד דויק

נגד
הנאשם
דאוד אבו דיאב
באמצעות ב"כ עו"ד איברהים אבו גוש

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע לאחר שמייעת ראיות, בהכרעת דין מפורשת ביום 17.9.17, בעבירה של חבלה בכונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977(להלן: **חוק העונשין**) ובעבירה של פגיעה בנסיבות חמירות מכוח ביצוע בצוותא לפי סעיף 334 בצוירוף סעיפים 335(א)(1) + (2)בצוירוף סעיף 29 לחוק העונשין. לצד זאת, זוכה הנאשם מחמת הספק מעבירת החבלה במשיד ברכב מכוח ביצוע בצוותא- עבירה לפי סעיף 413ה בצוירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

2. בהכרעת הדין שניתנה מצאתי כי הנאשם ואחרים התקדמו לכיוון הכניסה של בית ב' (להלן: המתלון). המתلون ובני משפחותו ניסו להדוף את הנאשם והאחרים ולמנוע את כניסה לבית. הנאשם התקדם לעבר המתלון, שעה שהוא אוחז בידו סכין בעלת להב באורך של כ-15 ס"מ והחל לדקוך את המתלון באמצעות הסכין פנוי, בבית החזה, ובטנו. כמו כן אחיו של המתלון, תאאר נפגע בחזה ונחתר באוזן ימין ובידו השמאלית, על ידי מי שזיהותו אינה ידועה. כתוצאה ממשעיו של הנאשם נגרם למtelון חתך عمוק אורך מדם פנוי, עברך דרך העין המינית עד מתחת לפה, חתך בבית החזה מעל הסטרנוום, חתך באורך 20 ס"מ בבטן הימנית. כתוצאה מפציעתו נזקק המתלון לניאת, ולאשפוץ בבית החולים. במשמעות האמור, פגע הנאשם את המתלון באמצעות נשך קר, בכונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה. כן קבעתי כי הנאשם פגע בצוותא חד, שלא כדין, את תאאר כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו לביצוע המעשה.

3. ביום 17.9.17 הורתתי על הגשת תסקير מטעם שירות מבחן בעניינו של הנאשם, וכן הורתתי על הגשת תסקיר נפגע עבירה.

تسקיר שירות המבחן

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

4. מתסיקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 24, רוק, התגorer טרם מעצרו עם בני משפחתו בסילואן, ועובד כחשמלאי במשך ה-5 שנים האחרונות. הנאשם השלים 12 שנות לימוד בבית ספר מקצועית בмагמת חשמל. הוא מסר כי אורך חייו היה שגרתי ויציב ושלל קשיים חריגים מלבד קשיי למידה בבית הספר אשר הובילו להחלטתו לעبور בגיל 16 ללימוד בבית ספר מקצועי.

5. משפחתו של הנאשם מונה זוג הורים ושלוש אחיות בגילאי 21-16. אביו, בן 53. הוא עבד עד לפני השנה כמאנטח בבית הספר. לדבריו הנאשם, אביו עזב את עבודתו על מנת לפתח עליו עת ששאה במעצר בפיקוח אלקטרוני. אמו, בת 50, אינה עובדת מוחוץ למשך הבית. לדבריו, בני משפחתו מנהלים אורח חיים מתפקד ונורמלי ויחסיו עםם קרוביים.

6. אשר לביצוע העבירה, הנאשם שלל את המียวיס לשוכב האישום. הוא תיאר וויכוח שהתרחש בין דודו על רקע ביטול החתונה בין אחותו לבין המתلون שהוא בן של דודו. הוא תיאר כי הויכוח נגרר לויכוח שלא אלימות פיזית והציג כי לא החזיק סכין וכי הוא לא זה שפגע פיזית בדודו או במתلون. עוד מסר כי היום הוא מבין שלא היה אמרור להגרר אחר התנהגות הדוד ולא לעונת לו. לצד האמור, הוא ביטה צער על הפגיעה שנגרמה לו בעקבות הדקירה, כשהלדריו ייחסו עמו היו קרובים טרם ביטול החתונה.

7. בהתייחס למצב הסכסוך בין המשפחה ביום, מסר כי על אף הניסיונות מטעם הוריו להשגת הסכם סולחה, הדוד ומשפחה סירבו לכך. הוא הדגיש כי על אף חששicus כ לפדי הדוד, היה ולתפיסטו התנהגותו הובילה לאלימות, מבחינתו הסכסוך הסתיים, ולאחר סיום ההליך המשפטי המתנהל בעניינו ימשיך בחיו כרגע. עוד התרשמה קצינת המבחן כי בפגש עמו בלטה תפיסתו כי נגרם לו עוול בשל מעצרו ובשל האישומים החמורים המียวיסים לו.

8. הנאשם שיתף את קצינת המבחן כי בעת שעלה במעצר בבית לדירה השכורה בבית צפפא ביום 16.3.17 הוא עבר חוות לא פשוטה כמפורט בתסיקיר (ר' עמ' 3 פסקה אחורונה ועמ' 4 פסקה ראשונה). מחודש אוקטובר 2017, הנאשם שב למעצר לבקשתו. בעת קליטתו הוא הביע קשיי בהסתגלות במעצר והוגדר להשגחה לצורך מעקב. עם התקדמותו והשתלבותו באגף ולאחר ההתרשםות מציבותו מצבו, הוסרה ההשגחה. הנאשם לocket חלק בשעות חינוך במסגרת מעצרו, על אף שאינו מדובר עברית, הוא נעזר בחבריו. לעומת זאת הנאשם אינו לocket חלק בטיפול, ואיןו מושך עצור חוליה, אולם הוא בקשר מעקביו עם העו"ס, פונה מיזמתו ולocket חלק בשיחות בהן הוא משתף פעולה באופן מלא ומשמעותי מעולמו. לדברי קצינת המבחן עולה התרשות חיובית מתפרקן הנאשם במעצר שכן הוא מאורגן ויציב, משתף פעולה עם צוות האגף ונעים הליכות בהתנהגותו.

9. אשר להערכת הסיכון לעבריינות והסיכון לשיקום, מחד קצינת המבחן התרשמה כי מדובר

בנאים צער שאינו לוקח אחריות למשעו, התקשה להתבונן באופן ביקורתי בחלקו בהסלתה האירוע, הטיל את האחריות על המתלוון ומשפחותו ולא קיים סולחה עמם. כל אלה מהווים גורמי סיכון להישנות העבירות בעtid.

מאיידר, מדובר בנאים צער, נעדר עבר פלילי, אין נגדו תיקים תלויים ועומדים ותפקידו במהלך השנים היה יציב ואורח חייו שגרתי. עוד התרשמה קצינת המבחן שלנאמש שאיפות נורמטיביות וכי מדובר באירוע חריג מאד שכן הנאים אינו מאופיין בדפוסי אלימות קבועים. כל אלה מהווים גורמי סיכון לשיקום הנאים.

10. קצינת המבחן כי מדובר בעבירה שבוצעה על רקע משבר וסכסוך משפחתית. עוד התרשמה קצינת המבחן שהנאים נתה לטשטש את הנסיבות למעורבותו והתקשה לבחון את הנסיבות שעמדו ברקע להתנהגותם הקיצונית. כן התקשה להסביר אם נאלץ לעמוד בלחצים אישיים ומשפחתיים. לפיכך, קצינת המבחן מצאה כי רמת הסיכון להתנהגות אלימה באופן כללי היא נמוכה, אך בהתייחסות למשפחה התוצאות עשויות להיות בדרגת חומרה ביןונית. אירוע זה הוא חריג להתנהגות הנאים בדרך כלל, ומנגד קצינת המבחן התחשבה בתוצאותיו הקשות.

11. בסופה של יום, בשל חומרת העבירה, הפגיעה הקשה במתלוון, הסיכון שעדיין קיים כלפי המתלוון ומשפחותו, בנוסף לנטיית הנאים להשליך את האחריות לעבירה על סביבתו, קצינת המבחן באה בהמליצה להשיט על הנאים עונש של מאסר. לדידה, הטלת עונש זה נועדה, הן על מנת להפחית את הסיכון הנובע מהנאים, והן על מנת להמחיש עבוריו את חומרת העבירות. יחד עם זאת היא המליצה כי בשיקולי אורך המאסר יילקוו בחשבון העדר הרשעותיו, הבנתו את חומרת העבירה והענישה הצפיה בצדיה וכן את תפקודו התקין של הנאים עד ליום ביצוע העבירה.

תסקير נגצע עבירה

12. עורכת התסקיר התרשמה מצער, אינטלקגנט, ורבלי, לו יכולות תפקודים חיוביים לקדם את עצמו הן בפני התעסוקתי, הן בפני החברתי והן בפני המשפחה והחברתי. טרם האירוע נשוא כתוב אישום זה, המתלוון ניהל אורח חיים צער, בריא ועצמאי. להערכתה, מאז האירוע, המתלוון מצוי במצב משבר מתמיד ממנו התקשה להתאושש.

13. המתלוון תיאר בפניה בכאב את השינוי הדרמטי והטלטלת שחלה בחיו מאז הפגיעה בו. בפגישה עמו בלטו תחושותיו הקשות של כאב ומצוקה רגשית. הנזק הראשון שעולה מדבריו כמתוצאה מהאירוע הוא הצלקות של פניו ועל גופו, אשר מעלים בכל פעם מחדש את זיכרונו אירוע הפגיעה ומעוררים בו תחושות ייאוש וחוסר אונים, וכן כאס כלפי הנאים והנזקים הקשים שגרם לו. עורכת התסקיר צינה כי מהספרות ומניסיונה עם נגעי עבירה עולה, כי לאנשים שנפצעו בנסיבות טראומתיות קשה יותר לשכך את הטראומה משום שהצלקות והכאב מהווים תזכורת תמידית לאיירוע הטרואומי, ופצעה גופנית מעלה באופן משמעותי את הסיכוי להתפתחות תסמונת פוטט

טריאומתית. בנוסף, פצעה גופנית מקטינה את סיכון הדעיכה של זיכרון האירוע הטריאומטי, מפני שהיא מהויה "רמז שליפה" מתמיד כלפיו. פצעה טראומטית עלולה להוביל לפגיעה נלוית משמעותית באיכות החיים הנפשית כפי שזוהה במצבו של המתלון.

14. מתסKir נפגע העבירה עליה כי המתלון הוא רוק, נהג מונית שכיר המתגורר בבית הוינו בכפר ערבו בסמוך לתלפיות מזרח בירושלים. סיימן 12 שנים ליום תעודה בגרות. בהמשך למד לימודי תואר ראשון בהיסטוריה באוניברסיטה במרכז ירושלים ותואר שני בחינוך מיוחד במכלאה אקדמית לחינוך "אל קאסמי" באזורי הצפון. נזק נוסף בא לידי ביתוי בכך שהמתלון מסר כי טרם הגיעו אליו רצון ומוטיבציה להשקיע, להתקדם ולהצליח במישורים שונים בחיים. אולם, בעקבות הפגיעה בו הוא מרגיש כי אין בו כוחות ומוטיבציה להשקיע בעצמו ובעתידו ואף שולב בשלב זה של חייו אפשרות של נישואין והקמת תא משפחתי משלו. לנוכח פגיעתו כאמור, נקטע הרצף החיבובי בחיים טרם הפגיעה וניכר כי אפקט הפגיעה נכון ומשמעותי על היבטים רבים בחיים, והואוביל לשינוי בבחירה ובהחלטות אותן היה מקבל לו לא הפגיעה והשלכותיה.

15. בנוסף, המתלון תאר בכאב את השבר והטלטה שבני משפחתו חווים, חלק ממהלכות אירוע הפגיעה. הוא ציין כי בסמוך לאחר אירוע הפגיעה, ועל מנת להתרחק מسببת מגוריו של הנאשם ובני משפחה נוספים אשר היו מעורבים באירוע, הוינו החליטו לעזוב את ביתם בשל חששות של פחד וחושש כי הם והמתלון נמצאים בסיכון לפגיעה חוזרת, וכן בשל החרמותם ונידויים על ידי סב המשפחה והמשפחה המורחת. לדבריו, הנאשם ומשפחתו זוכים לתמיימה ולקבללה, בעוד המתלון ומשפחתו מנודים, מוחרמים ומוסאמים בגביה על אף שלא הסירו את התלונה כנגד הנאשם. הוא תiar כי לפני שלושה חודשים המשפחה שבה לבitem בלילה ברירה נכון קשיים כלכליים והחזרה לשם קשה ומורכבת.

16. קצינת המבחן התרשמה כי אירוע נשוא אישום זה שהתרחש לפני כשנה וחצי, עדין מוחשי ומרכזי בחיי של המתלון. כן לאירוע זה השלכות קשות, בעיקר על מצבו הרגשי והנפשי, על הדימוי ותפיסתו העצמית ועל חששות המוגנות והביטחון שנפגעו. עורכת הتفسיר ציינה כי מתוך הספרות המקצועית עולה כי ככל שהאירוע האלים פחות צפוי ופחות נשלט, הסיכויים שהוא יגרום לטראומה نفسית ובכלל זה לפגיעה בתפקוד, גדלים יותר. עורכת הتفسיר ציינה כי ניתן שהפגיעה במתלון החילישה את חששות השליטה והביטחון בחיים. המתלון תיאר כי במהלך האירוע לא צפה את עצמתו והיקף הפגיעה, הופתע והיה המומם, הן בעצם החתכים העמוקים בגופו והדם הרב שניגר ממנו והן מהאפקט האכזרי והברוטלי בו הנאשם פגע בו בעוד נתון בחוסר אונים ולא יכולת ממשית להגן עליו עצמו. לדבריו, ללא התערבותם של אחרים, הנאשם לא היה מספיק לדקרו אותו והוא אף עלול היה לגורם למוות. המתלון הדגיש כי הוא זכר כל פרט מהפגיעה גם את תחשויותיו במהלך. המתלון תיאר את תחשויותיו הקשות מכך שאחרים שנכחו באירוע, לא רק שלא מנעו את הפגיעה, אלא אף הקשו על הגשת הסיעוד הרפואי. מחשבה זו מדגישה את הנדיות שהוא ומשפחתו קשים, מה שמקשה להערכת עורכת הتفسיר על תהליכי השיקום והתאוששות שלו מטריאומת הפגיעה.

17. בסמוך לאחר האירוע, המתלון תאר מצב פיזי ורגשי ירוד, סבל מכאבים עזים, התקשה לתפקיד, לא עבד והסתגר בביתו במשך מספר חדשים. הוא תiar לפני עורכת הتسקיר את ההלם והבהלה שחש מראה פניו הנפוחים והמצולקים, שככל פעם שהסתכל במראה הזדעה ונחרד.

18.עורכת הتسקיר צינה מספר נזקים שאירעו למתלון בגין אירוע האלים כאמור: אובדן השיליטה והסכנה בה היה נתן המתלון במהלך הפגיעה, כשארחים אחזו בו לדבריו תוך כדי שהנאים פצעו וחתקו אותו בסכין, העדר החמלה והאנושיות וכן העובדה שמדובר בנאים שהוא קרוב של המתלון, עמו היו לו יחסים תקינים במהלך השנים, בנוסף למעורבותו של סבו באירוע הפגיעה, מעיצימים את החוויה הקשה של האירוע. להערכתה נזק נוסף הקשור בעיסוק אינטנסיבי לא פטור של המתלון, בשאלת מודיע הנאים שהוא בן משפחה פגע בו באופן אכזרי וסדיסטי, ללא סיבה. העיסוק של המתלון והבנתו כי לנאים לא הייתה סיבה לפגיעה בו והתוצאות הקשות של האירוע, מייסרים אותו ופוגמים ומחריפים את רוחותנו הנפשית.

19. נזק נוסף הקשור בפגיעה בחוויה ובתפיסה העצמית והగברית של המתלון. המתלון תאר את הבושה שחש מפני אנשים בשל הצלקות בפניו, את הקושי להתמודד עם מבטי הסביבה, והסקרנות של מי ששוואלים שאלות ביחס לכך. אנשים שונים של הגוף שאינו מולדת נדרשים להתמודד עם נסיבות האירוע, עם אובדן המראה הקודם ועם אובדן דימוי הגוף הקודם. לדבריו, מיום הפגיעה, בכל פעם שראה את מראה פניו במראה, הוא מתמלא בתחושות קשות של בושה, כאס, ותסכול. מבחינתו, מדובר בנזק בלתי הפיך וניכר כי לתפיסטו הסובייקטיבית, הוא מצולק באופןבולט, עסוק באופן תמידי בשינוי מראה פניו, כשאת חלק מהצלקות, לעיתים מנסה להסתיר באמצעות גידול זקן. בנוסף הוא מתמודד עם חוויה פנימית כישמו הטוב נהרס. הוא חווה ירידת חרדה בדיםמי הגוף שהוא חלק מרכזי ומשמעותי מהדיםמי העצמי, בעיקר כadam צער בתחילה דרכו והחשיבות שיש לחזות החיצונית בגילאים צעירים, לתפיסה העצמית, לבטחון העצמי, לבניית קשר זוגי ועוד. בנוסף, קישור אירוע הפגעה שלו לאירוע עם היבט פלילי מגביר את תחושות החרגות והבושה שלו כך שלהערכת עורכת הتسקיר מצב זה מלאץ אותו לבוא ברגע חזר ונשנה עם השלכות אירוע הפגעה ומקרה על הליך השיקום והרפוי.

20. לדבריו של המתלון, טרם לפציעתו הקפיד לעסוק באימוני כושר, שמר על תזונה בריאה, היה פעיל חברתי ורבה לצאת ולבלות באופן התואם את גילו והשלב ההפתחותי בחייו. מאז הפגעה, הפסיק לעסוק בפעילויות שהסבו לו הנאה וסיפוק, מזניח את עצמו, עלה כ- 20 ק"ג במשך כמה חודשים וצמצם באופן משמעותי את יציאותו לבילויים וקשריו החברתיים. עוד שיתף כי חווה חרדה חרדה במצב רוח, והעדר יכולת לחוש הנאה מדברים שב עבר היו מקור לחוויות חיוביות ומספקות .

21. המתלון הציג בפני עורכת הتسקיר מסמכים רפואיים רבים מהם עולה כי החל מיום 17.6.2021 המתלון החל בטיפול בצלקות שעל גופו. נכון צלקת מורגמת באיזור הבطن והגב הוא עבר הזרקות של סטרואידים לקצחות הצלקת, בנוסף להתקמת ירידת סיליקון. במקביל הוא פנה לטיפול לייזר

באופן פרטני ובעלota כספית גבוהה לצורך טשטוש הצלקות שבפניו.

22. מתיורי עולה כי המפגש עם סכנת פגעה לא צפיה מלאה אותו תDIR והוא חווה חרדה כי עלול להיפגע בשנית באופן בלתי צפוי. בנוסף, המתلون תיאר פגעה ממשית ביכולת הריכוז והזיכרון שלו, בין היתר בשל מחשבות טורדיניות הקשורות בנסיבות ואירוע הפגעה ובהתמודדות עם השינויים הרבים בחיוו כתוצאה מכך. הוא תאר מצבים של דרישות יתר וחרדה, גם בסביבת מגוריו וגם בעבודתו, כנהוג מוניות. היותו במצב של דרישות יתר, מתחשה ומעיינית אותו והוא חווה העדר כוחות ומוטיבציה, אותן מייחס להשלכות הפגעה בו. עם חזרתו לעובדה, גילתה כי תפוקת העובדה שלו ירידת והוא מתמודד עם תחושות של ירידת חדה במוטיבציה, שאינו חיוני ויעיל, שם שהיה בעבר, שקווע במכאובי ובעצמו ומתקשה לתפקיד כבבבר.

23. נזק נוסף שעולה מדבריו של המתلون, הקשור גם למשפחתו. המתلون סיפר כי במשך תקופה ממושכת לאחר הפגעה, בני משפחתו של הנאשם ניסו להשפייע עליו ועל הוריו למנוע את הגשת התלונה ובהמשך למשוך את התלונה, תוך שימושים את שמו ואת שם משפחתו כי הם בוגדים ומשתפי פעולה עם הממסד. עורכת הتسיקיר סקרה כי בעקבות זאת מועצמות אצל המתلون תחושות האים והחרדה בהן הוא שרוי וכן מועצת תחושת ההסתמה שחווה. ניכר כי חוויתו היא של העדר צדק כך שהנושא לא פטור ונשאר כפצע פתוח. האופן בו כבונו העצמי נרמס, ההשלפה והאלימות הברוטלית שהופנתה כלפיו, הגיעו בתחום החוסן והאמונה שבគחוו להשפייע על גורלו. הוא ביטה את עלבונו ואכזבתו על כך שאיש מבני המשפחה המורחת, דודיו, אחיו של הנאשם, סבו ואחרים לא יצרו עמו קשר על מנת להנצל על הפגעה ולא הביעו התעניינות בשלהם. לדבריו, גם במהלך שהותו בבית החולים, איש מבני המשפחה המורחת לא בא לבקרו וכבר אז עלו בו תחושות של הפקחה ובדידות. המתلون תאר בכאב כיצד סבו ובני משפחה נוספים תומכים בנאשם ומתעלמים מהסביר שנגרם לו כפי שתיאר את תחושת האכזה שלו במילים "הוא יצא גבר מבחינכם.. הם הפכו אותו לגיבור.." .

24. עוד הוסיף המתلون כי בעקבות אירוע הפגעה, אחיו הגדל הנשי ואב לילד בחר להתרחק מסביבת המגורים הפוגעתית ועבר להתגורר בעיר אחרת, על אף והוא אמרו להתגורר בדירה הצמודה לבית ההורים. הוא תאר את הכאב של הוריו על כך שבנם לא מתגורר בסמוך אליהם והריחוק הפיזי מהו עמו יש לו קשר קרוב ומשמעותי, מצמצם עוד יותר את יכולת להיעזר בגורמי תמיכה להם הוא זקוק. להערכת עורכת הتسיקיר קיומם של גורמי תמיכה משמעותיים הם תנאי חיוני בתהליך ההחלמה של נפגע טראומה והם עשויים לסייע בחיזוק הדימוי העצמי של הנפגע ובהחזרת תחושת השליטה על חייו שאבודה לו בעת האירוע הטראומטי. ה证实ונות מקורות התמיכה בעקבות הטראומה עלולים לעכב את תהליכי ההתמודדות עם השכלותיה.

25. המתلون תיאר כי מיום אירוע הפגעה הוא הפך לאדם פחות סבלני, נוטה לכעס ולהרגז, לעיתים בשל תחושות הטעון הקשות סביר הצלקות בגופו ובעיקר בשל מראה הצלקות שעל פניו. לדבריו

מצב זה פוגם ביחסים עם סביבתו הקרויה, בעיקר, מוביל למתח וקושי של בני משפחתו להתמודד עם מצבו. מאז חזרתם לביתם ובשל הסמיכות למגוריו הנאשם ובני משפחתו האחרים שהיו מעורבים באירוע הפגיעה, הנאשם צמצם באופן משמעותי את יציאותיו מחוץ לביתו וחושש להסתובב בשכונת מגוריו, ובוחר לחזור לעבודתו בשעות החשיכה. להערכת עורכת התסוקיר, מדובר בתחום נזק משמעותי, בו המתлонן חווה העדר ביטחון ותחושים מגננות בסביבתו הטבעית והמוסרת, דבר משמעותי, המציג באופן משמעותי את תחושת הרוחה הנפשית, הספונטניות והחוופש הפנימי ומדגיש את המציג באופן משמעותי את תחושת הרוגע. עוד תיאר כי בעקבות האירוע הוא החל לסייע מקשוי העדר השליטה על חופש התנועה שלו. עוד תיאר כי בעקבות האירוע הוא החל לסייע מקשוי הירדמות ושינה, ישן מספר שעות מועט, מתקשה להירדם ועוסק במחשבות טורדיניות הקשורות באירוע הפגיעה ובנסיבות הקשר עם בני משפחתו. לדבריו, בשל התופעות מהן סובל פנה לפסיכיאטר בקופת החולים מספר פעמים והוא נתן לו תרופות הרגעה. משני מסמכים רפואיים שהציג עולה כי מצבו הרגשי מורכב אחרי טראומה, עם תסמינים של פוטט טראומתי והומלץ על המשך מעקב פסיכיאטרי, טיפול פסיכולוגי המתאים למצב פוטט טראומתי וכן מתן תרופה.

26. לסימן, עורכת התסוקיר המליצה להשิต על הנאשם בין יתר רכיבי העונשה גם פיצוי כספי משמעותי.

טיוני הצדדים לעונש

27. ב"כ המאשימה טען כי הערכיהם המוגנים שנפגעו הם שלמות גוף האדם וביטחון הציבור. הוא הדגיש בטיעונו לעונש את חומרת העבירה של גרימת חבלה בכונה מחמורה וצין כי העונש הקבוע לצד עבירות החבלה בה הורשע הנאשם הוא עד 20 שנות מאסר ובעבירות הפגיעה בנסיבות מחמורים הוא עד 6 שנות מאסר, אך שעונשים אלה משקפים את החומרה היתרה שהחוק קורא בעבירות אלה. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה בע"פ 12/8678 שמדגישה את הצורך של בית המשפט להילחם באלים בחברה, אך שהאלים אינה כורך המציאות ויש להרטיע את העבריים מפני שימוש בנשק חם או קר באמצעות אכיפה ועונשה קשה.

28. אשר לנسبות ביצוע העבירות, ב"כ המאשימה ביקש לתת דגש לחומרתם, לכך שהתקipa נעשתה יחד עם אחרים, כאשר הנאשם היה ראש החבורה והדומיננטי בתקיפה. העבירות כולן בוצעו תוך תכנון מוקדם- הנאשם והאחרים הגיעו על מנת להתעמת והנאשם הגיע מzeitig בכל תקיפה כפי שנקבע בהכרעת הדין בפסקאות 156, 168. ככל התקipa הוא סיכון עם להב באורך של כ- 15 ס"מ. באירוע התקipa נפגעו שני מתلونנים שונים, במספר דקירות פנים, בבית החזה ובבטנו של המתلون. לטענת ב"כ המאשימה, באזרחים בהם נפגעו המתلونנים ישנים איברים רגשיים ועל כן קיימ פוטנציאלי לנזק משמעותי יותר מהנזק המשמעותי שנגרם. עוד הוסיף, שכפי שנקבע בהכרעת הדין המעשים הتسويימו כפי שהتسويימו לא מפני שהנאשם הפסיק או "חשב" להסתפק בפגיעה הקשות שנעשו, אלא יד המקירה גרמה לכך שלא יהיו נזקים חמורים יותר, והפנה לפסקה 150 בהכרעת הדין. עוד הדגיש ב"כ המאשימה כי העבירות התרחשו שעה שהנאשם אומר שהוא רוצה להרוג את

המתלון והפנה לפסקה 156 להכרעת הדין. כן הפנה ב"כ המאשימה למסמכים הרפואיים המתעדים את הנזקים החמורים וכן לתמונות המתעדות נזקים אלה, אשר אירעו למATALON.

29. ב"כ המאשימה עתר להטלת מתחם עונש הולם שנע בין 9 ל-12 שנות מאסר והפנה לפסקה לתמיכה בטיעונו.

30. אשר לנسبות שאין קשורות לביצוע העבירה, ב"כ המאשימה הפנה לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי. מנגד, הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, הוא ניהל הליך הוכחות והורשע, השילך את האחריות לפציעה על אחיו של המתלון, ואם לא די בכך, גם היום, לאחר הרשותו הוא לא נטל אחריות למשעו והפנה לאמור בתסקירות שירות המבחן. עוד פירט ב"כ המאשימה את הנזקים שנגרמו למATALON בעקבות האירוע בארבעה מעגלים שונים, כפי שהם עולים מتسקירות נגעים עבירה: מעגל ראשון הוא הנזק הישיר כפי שעולה מההתמודדות והמסמכים הרפואיים ובנוספף לכך שהnezקים הגוףנים הצריכו טיפולים יקרים ומתחסכים; מעגל שני הוא הנזקים הנפשיים העולים מتسקירות נגעים העבירה- התמודדות המתלון עם ההשלכה מהמעשי עד היום לכך שנקטע הרצף החיווי בחיו של המתלון (עבודה, בילויים, כשר), הנזקים הפיזיים שעל גופו גורמים לו לבלה והלם ממראהו ואף בשזה מהסובבים אותו; מעגל שלישי הוא הפגיעה במשפחתו של המתלון לכך שהמתלון ומשפחותו נדרשו לעזוב את ביתם, ומעמדו של המתלון בתחום המשפחה אל מול מעמדו של הנאשם בתחום המשפחה; המעגל הרביעי הוא חששו של המתלון מפיגיעות עתידיות, הנטייה שלו לכעסוס ולהתרגמה כתוצאה מהערעור הנפשי שנגרם לו, תחושת הפגיעה בכבוד העצמי או בתחושים החושן והאמונה העצמיים.

31. ב"כ המאשימה עתר להשיט על הנאשם עונש ברף העליון של השלישי והתיכון של המתחם בנוסף למאסר מוותנה ופיצויי משמעותי שישקף את הפגיעה, השלכותיה, הטיפולים והליך של המתלון. הוא הוסיף כי ככל שתעליה טענת הפליה ביחס לסל סעד או בן הדוד סעד, אין בכך להשפיע ממשום שאינו תשתיית ריאיתית בrama הנדרשת בפליליים כדי להקים כתב אישום נגדם.

32. מטעם הנאשם, העיד מוחמד ابو דיאב ומסר כי ابوו של הנאשם הוא בן הדוד שלו וחבר שלו ואף יותר מכך עבورو. עוד מסר שהוא מכיר את הנאשם שנים רבות והוא נער מדהים וערבי. כששמע על האירוע הוא הופתע שכן זכר שב吃过 הנאשם סייע לאחרים ולנערות, והוא הראשון שמתנדב לעזור והראשון שהגיע לפטור בעיה.

33. אשר לנسبות ביצוע העבירה, ב"כ הנאשם ציין כי המneau לסכום הוא המפגש בין מאמון למATALON טרם האירוע ואביו של המתלון רצה לכפות על הנאשם ועל משפחתו מי יגיע אליהם הביתה וממי לאו. הוא ציין שהנאשם לא יצא בנסיבות עם הגעתו למקום האירוע, אלא הסcin נמסרה לו בזרה, כך שהנאשם לא תכנן מעשים אלו.

34. לטענת ב"כ הנאשם קיימת הפליה במקורה זה בין הנאשם לבין סעד או מעורב אחר מושם שהוא צריך להיות מוגש כתוב אישום גם נגד סעד וגם נגד האخر בהתאם לנסיבות. בהקשר זה טען כי בית המשפט לא התיחס לעדותו של מ, אחיו של המתلون ואף בבית המשפט לא קבע שהוא לא אמין.

35. אשר לפגעה במתلون, ב"כ הנאשם טען כי מהтиיעוד הרפואי עולה שהפגיעות היו קלות יחסית והחלמה הייתה מהירה, כמעט מידית. כן בית המשפט התרשם שהפגיעה הייתה קלה מכך שראה את המתلون ישרות והפנה לפסקה 160 להכרעת הדין. עוד הוסיף כי המתلون בעדותו טען כי דבריו מדויקים, הוא היה בטוח בהם והוא לא שכח את שארע, דבר שלא עולה בקנה אחד עם האמור בתסוקיר נגוע העבירה. לדידו, לאחר שתוצאות הפגיעות היו קלות ושתויות, עולה שעצמת הדקירות הייתה חלשה. עוד טען כי אין מדובר באזרחים מסווגים שעברו ואין חוות דעת למתلون אין נכות צמיתה, הוא לא הציג לפני בית המשפט טיפולים פיזיים שעברו ואין חוות דעת רפואית ממנה עולה מצבו של המתلون. לא בכדי בית המשפט קבע כי הפגיעות קלות באופן יחסי, כך שב"כ הנאשם למד כי לא היו בפצעות ממש סכנות חיים. עוד לטענתו אין מדובר במתلون שיש לו נזק נפשי קשה, ושאינו יכול לשון או לעבוד, אלא הוא ממשיר לעובוד באותו עבוודה (פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 11) כך שחייבים אותו במצב רגיל.

36. ב"כ הנאשם עתר למתחם עונש הולם הנע בין עונש של שנת מאסר לבין עונש של שלוש שנים מאסר, והפנה לפסיקה לתמיכת בתי עוננו.

37. אשר לעונש המתאים, ב"כ הנאשם הדגיש שהנ帀טם נעדר עבר פלילי, שהוא במעטץ, ابوו של הנאשם חולה, אשר סובל מליחך דם גבוה וביעילות לא מבוטלות בלב. משפחתו נפגעה, ابوו הפסיד את מקום עבודתו נוכח מעצרו של הנאשם ובשל הצורך בפיקוח עליו. הנאשם לא הפר את תנאי מעצר הבית, הוא נקלע למצב שלא רצה להיקלע שלא בטובתו. הוא הדגיש, כי על פי תיקון 113, העובדה שהנ帀טם בחר שלא להודות ולנהל הוכחות, לא יכולה לעמוד לו לרועץ.

38. כן ביקש כי בית המשפט ישקול את חלוף הזמן ואת העובדה שהנ帀טם ביקש לשוב למעצר עם הכרעת הדין, מה שמכוכח שפיציעתו של קרויבו מפריעה לו והוא הביע צער בהליך ההוכחות, בחקירות וגם לפני קצינת המבחן, כמו כן, משפחתו של הנאשם פנו לאבו של המתلون על מנת לעורוך סולחה ולפצות אותם, אולם הוא סירב.

39. לסימן, ב"כ הנאשם ביקש שבית המשפט יסטה לקולא מתחם העונשה משיקולי שיקום. לדבריו, הנאשם הוא אדם נורטיבי, התנהגותו באירוע מושאה כתוב האישום היא חריגה ואינה משקפת את התנהלותו היומיומית. הוא ביקש לתת לנ帀טם להמשיך את חייו שנקטעו ושתינן לו הזדמנויות להקים משפחה.

40. ב"כ הנאשם טען שיש לנכונות התקופה בה שהה הנאשם במעצר ובמעצר באיזוק אלקטרוני, כך שכל יום בו הוא שהה במעצר באיזוק אלקטרוני, הוא שווה ערך למחצית يوم שנוכחה מיימי מעצרו והפנה לדעת הרוב בע"פ 4206/16. לעומת זאת, ב"כ המאשימה טען כי ימי מעצר באיזוק אלקטרוני אינם מנוכנים באופן ארכיטמטי מאזור הדין אולם מהווים שיקול בגישה העונש והפנה לע"פ 9031/16 לתמיכת בטענותיו.

41. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על מעשיו. הנאשם הוסיף כי הוא מכבד את הכרעת בית המשפט ואת דבריו התובע וביקש את רחמיו של בית המשפט.

מתחם העונש ההולם

42. בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין העיקרי המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, בין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידה הפגיעה בו, במעמדיות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

43. הערך המוגן בעבירות חבלה בכוונה מחמיריה הוא ערך שלמות החיים והגוף, וכן ההגנה על שלום הציבור ובתוונו. החוק קיוס לעבירות חבלה בכוונה מחמיריה דרגת חומרה גבוההabella לדי' ביטוי, בכך שקבע לצד עבירה זו עונש מאסר של עד 20 שנה. עונש מאסר זה מבטא את החומרה הרבהה שמייחס החוק לביצוע העבירה, עדמה המשקפת את היחס החברתי כלפי פגיעה בערכים של חי אדם, בריאותו ושלמות גופו, בפרט שעשה פגיעה בגופו של אדם אחר נשתה מתוך כוונה מיוחדת להטיל בו מום, נזק או חבלה חמורה.

44. בהקשר זה יפים דבריו של כב' השופט י' דנצינגר בע"פ 3573/08 **עוזדרה נ' מדינת ישראל** (13.4.10):

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתייר לאיש לפגוע בזכותו זו. יש להילחם באלים שפשטה בחברה הישראלית על כל צורתייה וכוגוניה... נגע האלים הינו רעה חוליה שיש לבURA מן היסוד, ומן הרואין שידע כל איש ותדע כל איש כי אם יבחרו בדרך האלים יטו בתיהם המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיים מארורי סORG ובריח" (שם בפסקה 45).

45. ביחס לעבירות הפצעה בנסיבות חמירות, בית המשפט העליון עמד לא אחת, על התופעה של פתרון סכוסים באמצעות אלימים ובין היתר, באמצעות שימוש בנשק קר אשר עלולה להביא לתוצאות קשות של קיפוח חיים, או כמו ענייננו להסביר פצעות וחבלות, וקבע כי על בתי המשפט לסייע במלחמה בתופעה זו, וזאת כדי לעקירה מן השורש באמצעות עונישה מרתיעה (ר' ע"פ 121/16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, בפסקה 10 לפסק דין של כב' השופט ע' פוגלמן

(11.2.2016); ע"פ 4813/15 **פלאチ נ' מדינת ישראל**, בפסקה 11 לפסק-דין של כב' השופט צ' זילברטל (22.3.16); ע"פ 2441/15 **חכם נ' מדינת ישראל**, בפסקה 11 לפסק-דין של כב' השופט א' שהם (7.6.2016) ; רע"פ 3555/16 **אלון יჩיה סברי נ' מ"** (4.5.16)). החש המוגבר לפגיעה בערכים אלה, בעת שימוש בccoli פוגעני, הובילו את החוקק לקבוע כפל עונש לעבירה המבוצעת כשהעברית נושא נשך חם או קר.

46. אשר לנسبות ביצוע העבירות, מדובר בנאים שהיו האחראי והדומיננטי להタルחות האירוע ולתוצאות מעשי. אין מדובר באירוע שהתבצע באופן ספונטני אלא בחבורה שהגיעה מצוית בסיכון בעל להב באורך של כ- 15 ס"מ. אולם אין לקבוע כי היה תכנון ממשי או משמעוני עבור לביצוע העבירה, עצם ביצוע העבירה בחבורה והמצאות הסיכון לאו דווקא בידיו של הנאשם כפי שנקבע בהכרעת הדיון, מלבד על הכנה קצרה מועד, תוך כדי התגברות האירוע. הנאשם ذكر הן את המתлонן באזרע של שלושה איברים חיוניים ורגישים- בפניו, בבית החזה ובבטנו. כך גם היה הנאשם שותף לדקירותו של אחיו של המתلونן מכוח ביצוע בצוותא- באיזור החזה (ר' פסקה 168, 156, מהתמוןות המתעדות את הנזקים- למתلونן נגרם חתך عمוק ארוך ומדםם בפנים עבור דרך העין להכרעת הדיון). מעשייהם הם חמורים לעיצומם, לנוכח מהות הפגיעה כעולה מהמסמכים הרפואיים פגיעות שהצריכו ניתוח ואשפוז בבית החולים. כן לאחיו של המתلونן כתוצאה מהמעשים נגרם חתך הימנית עד מתחת לפה, חתך בבית החזה מעל הסטרנות וחתך באורך של 20 ס"מ בבטן הימנית, מגבלה, ואף לא נותרו לו צלקות משמעותיות בפנוי. אולם לדקירה באזוריים אלה בגוף באמצעות חוץ חד יש פוטנציאל לגרימת נזק חמור, והאירוע עלול היה להסתיים בתוצאות קשות יותר (ר' פסקה 150 להכרעת הדיון). על כן יש להתחשב גם בנזק החמור שעולם היה להיגרם למתلونן כתוצאה מתקיפתו באמצעות סיכון באזוריים אלה. יש לזכור כי לעתים, ההבדל בין דקירה קלה לדקירה חמורה או קטלנית, נועז במיקום הדקירה ובזווית הכניסה ולעתיים, למרחק שבין זירת הדקירה למוקם בו מוגש לקורבן טיפול רפואי. דהיינו, במקרים רבים תוצאה חמורה או קטלנית היא עניין של "מזל" בלבד.

47. לא זו אף זו, נسبות נוספות לחומרה מצאתי בכך שבעת שהמתلونן נזכר הנאשם צעק לעבירה שהוא רוצה להרוג אותו (ר' פסקה 156 להכרעת הדיון), וכן כי הנאשם לא חדל ממעשיו מיוזמתו, אלא נאלץ להפסיק את התקיפה רק לאחר שאחיו של המתلونן ניסו לסייע לו.

48. לאחר שבחןתי את פסקי הדין אשר הגיעו ב"כ הצדדים לעיוני, ובחןתי את הענישה הנהוגת, יוער כי טווח הענישה הנהוג בעבירות אלו, שבעשו בנسبות דומות, מתחילה מעונייש מסר בפועל ממש, לתקופות משתנות, בהתאם לחומרת העבירה ולנסיבותיה של מבצע העבירה. ההחלטה מבינה בין המקרים על פי חומרת הדקירה והפציעה, תכנון האירוע, כמות הדקירות, נسبות הדקירה, בדגש על מידת האכזריות הטמונה במעשה ועל פי חומרת הפצעה.

49. ההחלטה שאליה הפנה ב"כ המאשימה, מתייחסת בחלוקת למקרים שבהם נגרם לנפגע העבירה נזק חמור מזה שנגרם לנפגעי העבירה בתיק דין. ב"כ הנאשם הפנה לפסקה שבחקרה הורשע הנאשם בעבירות פחת חמורות מהעבירות בהם הורשע הנאשם בעניינו, לפסקה שבחקרה נسبות המקירה והנזקים שאירעו פחת חמורים מהנסיבות בעניינו. כן ב"כ הנאשם הציג פסקה בה נسبות

האירוע והנזק שנגרם חמורים יותר מהנסיבות בענייננו, אולם העונש שהושת שם והמתחם שנקבע נמוך יותר מהמתחם והעונש לו עטר ב"כ המאשינה (ר' ע"פ 3393/15) שם נקבע מתחם ענישה הנע בין 4 ל- 7.5 שנות מאסר והוות על הנאשם עונש מאסר של 6 שנים בנסיבות בהם הנאשם ذكر את המתalon 7 דקירות ובוצע ניתוח להצלת חיים למTELון, ע"פ 604/16 ממנה עולה כי הנזק שנגרם למTELון חמור יותר והוות על הנאשם 14 חודשים מאסר בפועל, ת"פ 3203/02 שם הוותו 7 שנות מאסר בשל עבירה הריגה).

50. בע"פ 308/16 **נתור נ' מדינת ישראל** (7.11.2016) נדחה הערעור על חומרת העונש, בו הוות על המערער 30 חודשים מאסר בפועל בגין הרשותו לאחר ניהול הוכחות בעבירות של חבלה בכונה מחמירה, פצעה בנסיבות מחמירות והחזקת סיכון שלא כדין. בית המשפט המחויז קבע כי מתחם הענישה ההולם נع בין 30 עד 60 חודשים מאסר. המערער, בן ה-19, ذكر את המתalon בבטנו וגרם נזק לאבריו הפנימיים בגנים הוא נותח ואושפץ במשך שבוע; המערער נעדר עבר פלילי, והוגש בעניינו תסוקיר חיובי שהצביע על סיכון נמוך לשוב על העבירות ועל כך שהנאשם מביע אמפתיה כלפי המתalon.

51. בע"פ 4641/12 **פלוי נ' מדינת ישראל** (20.11.13) התקבל הערעור על חומרת העונש שהוות על המערער ובית המשפט העליון הפחית את העונש מ- 60 חודשים מאסר בפועל ל- 48 חודשים מאסר בפועל בגין הרשותו בעבירות חבלה בכונה מחמירה ותקיפה בנסיבות מחמירות לאחר ניהול הוכחות. המערער תקף את המתalon יחד עם שניים נוספים, וذكر אותו מספר פעמים בחזה, בבטן, בזרוע ובירך וכתוצאה מהדקירות, נגרמו לו פצעות שהובילו לניתוח ואשפוז בן שמונה ימים. בית המשפט העליון הקל בעונש תוך שהתחשב בכך שהמערער ביצע את העבירה בעת שהיא בן 18.5 שנים, הוא ללא עבר פלילי, וכי הוא נמצא בהליך שיקום.

52. בע"פ 5775/14 **אבו נג'מה נ' מדינת ישראל** (15.6.15) אישר בית המשפט העליון את המתחם שקבע בית המשפט המחויז בעבירות החבלה בכונה מחמירה, קרי בין 3 ל-7 שנות מאסר והתקבל הערעור על חומרת העונש כך שבית המשפט העליון הפחית את העונש של הנאשם מחמש שנים לשלווש וחצי שנות מאסר, תוך שהתחשב בנסיבות אחריות של המערער למעשה, הטרואהשה שהובילו אותו לביצוע העבירה בה הורשע והتسוקיר החיובי שמננו עליה אופק שיקומי. מדובר במקרה בו המערער חתר את לחיו הימנית של המתalon חתר באורך של עשרה ס"מ. לאחר מכן עזב המערער את הזרה והלך לביתו. המתalon פונה לבית חולים ושם נזקק לטיפול רפואי ולטיפול החתר, שהותיר צלקת.

53. בע"פ 169/14 **אבל קפלן נ' מדינת ישראל** (16.12.14), בית המשפט העליון קיבל את ערעור המערער על חומרת עונש המאסר בפועל שנגזר עליו, והפחית את העונש משש וחצי שנות מאסר בפועל לחמש וחצי שנות מאסר בפועל, תוך שימוש דגש על עקרון השוויון בענישה בין המערער לבין אחינו, שהוא שותפו לדבר עבירה, ואשר נשפט בהליך נפרד, וכן שוויון לעונש שנגזר על נאיםים במרקם דומים. מדובר במקרה בו המערער הורשע בעבירה של חבלה בכונה מחמירה, בגין אי-רעות בו התעוור ויכולת כספי בין המתalon לאחינו של המערער, עקב חודה של המתalon כי האחין עשה שימוש בכרטיס האשראי שלו. המערער ואחינו הגיעו עם המתalon להיפגש בחניה הסמוכה לבניין, המערער ואחינו הגיעו למקום מצודים בסכינים, רדף אחינו ודקרו אותו בחזה, בבטן ובידיו, וגם

לאחר שנמלט מהמקום המשיכו לרדוף אחריו כשהם מונופפים לעברו בסכינים. המתلون אושפז בבית החולים ואובחן כסובל מפצע דקירה חרור צלעות, פצע דקירה במוחתו ופציע דקירה בידיו.-CN נמצא כי נגרם לו קרע בכבד ונוזל דמי בחלל הפאורה, הוכנס נקי לחזהו ואושפז להשגחה, וכן חפציעותיו שוחרר משירותו הצבאי.

54. בע"פ 2988/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.1.15) בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, וקבע, כי מתחם הענישה שקבע בית המשפט, בין שלוש לשבע שנים מקל יתר על המידה. בית המשפט העליון קבע כי אין הילה בין העונש שהושת על הנאים, 4 שנים מאסר בפועל, לבין עצמת הפגיעה שנגרמה למתلون לצמיתות, והעמיד את עונשו של הנאים על שש שנים מאסר בפועל, תוך ציננו, כי ערכאת ערעור אינה ממצה את הדין עם הנאים, וכי לו יש בcourt המבוקש כערוכה דיןית היה משית על הנאים עונש מאסר ממושך יותר. המשיב באותו מקרה היה בגיר והייתה זו הרשותו הראשונה בפלילים. הוא לקח אחריות על מעשיו ובין המשפטות נעשתה "סולחה". מדובר במקרה בו הודה המשיב במסגרת הסדר טיעון, בדיקת אדם בבטנו באמצעות סכין, במהלך קטטה בין צעירים בני שתי משפחות שונות. כתוצאה מהדקירה היה המתلون בסכנת חיים ונגרמו לו נזקים חמורים ובלתי הפיכים, ובכללם עיורון, בזקת מוחית וקשיים מוטוריים שונים.

55. בת"פ 13-01-54416 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' שחאב** (14.10.13) הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של חבלה בכוננה מחמירה, החזקת סכין או אגרוף שלא כדין, הדחה בחקירה ואיומים. מדובר באירוע בו הנאשם בחר בדרך אלימה להביע את חוסר שביעות רצונו מתקודו של תקליטן, המנעים את זמני של אורחים במסגרת אירוסין, עת אינם עליו בסכין שהחזק בידו ולאחר מכן, התגנב מאחורי ובפרק של אלימות קשה, חתר את פניו, באמצעות סכין או חפץ חד אחר, חתר ארוך ועמוק, לאורך כל פניו, מהאוון ועד לשפטים, אשר הותיר צלקת בולטות בפניו של המתلون. כתוצאה מהדקירה נגרם למתلون חתר עמוק ומד淡淡, באורך 8-6 ס"מ, באזורי הלחי והאוון השמאלי. המתلون טופל בבית החולים, פצע החתר נתפר והמתلون אושפז למשך הלילה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 7-4 שנים מאסר בפועל ולסימן השית על הנאשם עונש של 5 שנים מאסר.

56. בת"פ 13-01-38735 (מחוזי תל אביב) **מדינת ישראל נ' אסעד** (4.3.14) הושת על הנאשם שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, עונש של 7 שנים מאסר. מדובר בנאים ש开阔 את המתلون בסכין מאחור בחזהו ולאחר מכן נמלט, לאחר ויכוח שהתלקח משם שרכבו של הנאשם חסם את המעבר החופשי. מתחם העונש שהושת על הנאשם היה בין 9-6 שנים מאסר ולבסוף הושת על הנאשם עונש של 7 שנים מאסר בשל אי ליקחת אחריות למשעים על ידי הנאשם והמלותה הנאשם מאימת הדין, כמו גם הפגיעה הקשה שנגרמה למתلون שהוא בסכנת חיים ממשית.

57. עיתרת המאשימה, לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 9 ל-12 שנים מאסר (שלוש העבירות בהן הורשע הנאשם), חורגת לטעמי מהטווח הראיי בנסיבות העבירות הספציפיות, וב"כ המאשימה לא הצבע על כל טעם מיוחד המצדיך זאת. עונשים בטוחה המבוקש על ידי התביעה ניתנו רק במקרים חמורים יותר, הרחוקים מרחק רב מנסיבות המקרה שלפני).

58. חומרת העבירות, נسبות ביצוען ותוצאותיהן, מחייבת הטלת עונש מאסר של ממש, זאת משיקולים

של גמול, בשל הצורך בהגנה על ערך החיים ושלמות הגוף. בהתחשב בכך הpronoun ההלימה שבעוניה, בפגיעה בערכיהם החברתיים המוגנים בידי העבירות, בנסיבות ביצוע העבירות וכן ברמת העוניה הנהוגה בעבירות הנדומות, אני סבורה, כי מתחם העוניה ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 3 שנים מאסר לבין 7 שנים מאסר.

העונש המתאים

59. אשר לגזירת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאין קשרות לביצוע העבירות. בעניינו, יש להתחשב לפחות, בכך שה הנאשם צעיר בן 23, נעדר עבר פלילי, ותפקידו טרם האירוע היה נורטמטי ושגרתי. עוד התחשבתי בכך שאין לנאם דפוסים אלימים קבועים בתנהגו, פרט למעידה הפלילית הנדונה, וכי הסיכוי להישנות התנהגות אלימה הינו נמוך ככל מהתקין שירות המבחן. כן התחשבתי בחorthy שהביע על התנהגו בדברו האחרון לפני. בהערכתה המקצועית של שירות המבחן כי הסיכוי להישנות התנהגות אלימה הוא נמוך. עוד התחשבתי בכך שה הנאשם הוא היחיד שהועמד לדין, לאחר שלא נמצא תשתיית ראייתית מספקת לכך למיעורבים אחרים באירוע. בנוסף התחשבתי בכך שגם לו מאסרו הראשון, וכן התחשבתי בכך שה הנאשם שאה במעצר ידוע שתנאי מעצר קשים מתנאי מאסר, ולאחר מכן שהוא הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני למשך תקופה ארוכה, תקופה שהיא קשה במיוחד לנאם כמפורט בתסקיר.

60. לחומרה התחשבתי בכך שגם לאחר הכרעת הדין עולה מהתקין שה הנאשם שלל את המיוחס לו, והשליך את האחריות על המתלוון ועל בני משפחתו. זאת ועוד תסקיר נפגע העבירה פורש בפנינו תמונה קשה על מצבו הנפשי של המתלוון מלבד הנזקים הפיזיים, הצלקות שעל פניו ועל גופו אשר הלו את הזיכרון מאירוע הפגיעה וההתמודדות עם שאלות על הצלקות והבושה שהוא חש בגנים בכל פעם מחדש. מנגד, ומבל' להקל בדבר, ניתן לומר כי הצלקות בפנוי הן קלות באופן יחסית, החלמה הייתה מהירה, ולא נגרמה לו נכות חמיתה (ראו פסקה 160 להכרעת הדין). הנזק השני שעלה הוא כי המתלוון אין מוטיבציה להשקייע במישורים שונים בחיים כמו: אימוני כושר, לימודים, תזונה בריאה, בילויים חברתיים ותפקיד העבודה שלו ירידה. נזק נוסף הקשור למשפחתו של המתלוון אשר נדרש לעזוב את ביתם נוכח תוצאות של פחד מה הנאשם ומשפחתו ובשל החרמתם ונידוים על ידי סב המשפחה והמשפחה המורחבת לאחר שלא פנו לבטל את התלוונה שהוגשה. כך שאבודה למתלוון תחושת הביטחון שהיא לו טרם האירוע, בסביבתו הטבעית. כתוצאה מהאירוע המתלוון פחות סבלני ונוטה להתרגז ולכעוס בשל תוצאות הנסיון הקשות, הוא חושש לחזור בשעות מאוחרות וסובל מקשיש הירדמות ושינה. יעיר כי כפירה באישום ושמיעת הראות לא תיזקף לחובת הנאשם. הנאשם בחר לנעל את התקיק, זוכתו לעשות כן, אך אין הוא זכאי להקללה בעונש, לה זכאים מי שלוקחים אחריות למשיהם וחוסכים זמן שיפוטי וועגמת נפש המתלוונים.

61. השיקולים האמורים לקויה מביאים למסקנה, כי העונש המתאים בעניינו של הנאשם מצוי ברגע התחthon של מתחם העוניה ההולם, ולכן עתירה המאשימה בטיעוניה לעונש, כאשר ביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר ברף העליון של השלישי התחthon של המתחם. אין לפנינו מקרה חריג שבו ניתן לסתות לפחות לא מתחם העוניה משיקולי שיקום ושירות המבחן לא בא בהמלצתם.

62. אשר לבקשת ב"כ הנאשם לניכוי ימי מעצר בבית בפיקוח אלקטרוני מימי המאסר: הנאשם היה עצור במתוך כליה בין התאריכים 7.8.16 עד 13.10.16 וכן מיום 17.10.17 ועד ליום 22.1.18. עוד, שהוא הנאשם במעצר בית בגין אלקטרוני בין התאריכים 13.10.16 עד 17.10.17. בית המשפט העליון מפי כבוד השופט ג'יבראן הכריע בסוגיה זו בע"פ 15/877 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.2016) וקבע שאון הם מנוכנים באופן אրיתמטי מגזר הדין, אלא משמשים כשיקול לעניין העונש: "לפיכך, עמדתי היא כי בדומה למעצר בית, אין לנכות את ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר. התחשבות בכך שתקופה שבה הנאשם שהה בפיקוח אלקטרוני צריכה להיעשות כשיקול לקולה בבואו של בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם...".

63. על הלכה זו חזר בית המשפט העליון מפי כב' השופט נ' סולברג בע"פ 16/9031 סוכר נ' מדינת ישראל (2.3.2017) : "אדגיש כי ההלכה הפסוקה בעניין ימי מעצר בפיקוח אלקטרוני היא שאון הם מנוכנים באופן אրיתמטי מגזר הדין, אלא משמשים כשיקול לעניין העונש (ע"פ 15/877 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנוב] (20.4.2016)).".

בהתאם להלכה פסוקה זו, לא מצأتي לנכות את ימי מעצרו בפיקוח אלקטרוני של הנאשם, אלא אף לנכות את ימי מעצרו בין כותלי שב"ס. כאמור בפסקה 59, נתתי משקל לנסיבת זו לשיקול לקולה לעניין העונש.

64. אשר על כן, אני דנה את הנאשם לעונשים כדלהלן:

א. 4 שנות מאסר בגין ימי מעצרו (7.8.16-13.10.16 וכן מיום 17.10.17 ועד ליום 22.1.18).

ב. מאסר על תנאי בן 18 חודשים, שלא עברו, במשך 3 שנים מהיום בו שוחרר ממאסרו, כל עבירה אלימوت מסווג פשע.

ג. מאסר על תנאי בן 6 חודשים, שלא עברו, במשך 3 שנים מהיום בו שוחרר ממאסרו, על עבירה של החזקת סכין או כל עבירה אלימوت מסווג עוון, למעט תיגרה.

ד. פיצוי למטלון בסכום של 20,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתחום 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ו' שבט תשע"ח, 22 ינואר 2018, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.